

The end is dear - Cie Barbarie

di 12/11/2013 - 10:24 ***‘The end is dear’ was een proces van lange adem. Tal van inspiratiebronnen werden gebruikt en herzien, allerlei probeersels getest, behouden of weggegooid. Wat eerst een stuk moest zijn over de dood, is er uiteindelijk een geworden over persoonlijke (doods)angsten en mislukkingen. Niet bang om de kleine kanten van de mens aan het publiek te tonen. Vier vrouwen en een beer, absurditeit troef in The end is dear.

[the end is dear cie barbarie theater](#)

Een boek van **Julian Barnes**, excessief **haken**, **oude vrouwtjes**, de kunst van **Michael Kvium** en eindelijk eens tijd nemen om te luisteren, het is maar een deel van het materiaal waar de vrouwen van **Compagnie Barbarie** in grasduinden voor hun nieuwe stuk. Ze creëerden verschillende studies en versies om uiteindelijk te komen tot deze nieuwe typische Barbarie voorstelling: ‘**The end is dear**’. We herkennen de typische humor, het vele gebabbel en de lichte chaos.

Prettig gestoord

Op de scène zien we **Abby Morris**. Ze heeft een gênant geheimpje (al was het te zien op Amerikaanse nationale tv) dat haar achtervolgt en haar niet lijkt los te laten. Ze wordt vergezeld door een beer die haar treitert, uitdaagt en haar gedachten en woorden stuurt. **Ruth Beeckmans** is hilarisch als de cynische, venijnige en brutale beer. Gemene dingen zeggen, je eigen frustratie uitwerken op een ander, wie zou het niet graag eens doen. Alles wat je altijd al

wilde, maar nooit durfde zeggen, verpersoonlijkt in een pluche beest. Het kan allemaal in ‘The end is dear’.

Naast Abby zijn er nog drie andere vrouwen, alle vier even prettig gestoord. Ze oefenen voor een **‘spelling bee’**. Woorden als persoonlijkheidsstoornis of nog beter,

Hippopotomonstrosesquippedaliofobie, moeten hen recht naar de finale brengen.

Angstzweet, foute letters, de verkeerde houding, het kan fataal zijn. De onzekerheid van Abby die deze repetities in gang heeft gezet, wordt groter. **Faalangst, afgunst en minderwaardigheidscomplexen vliegen in het rond.** Bovendien hangt hen ook iets boven het hoofd.

Frustratie en venijn

‘The end is dear’ toont een groep van vier vrouwen die op zoek is naar een gezamenlijk doel. Ze lijken iets te missen in het leven en proberen elkaar op te peppen. Al leidt dat gemeenschapsgevoel ook tot typisch vrouwelijk venijn. Elkaar te kijk zetten, uitlachen, nappen... Het klinkt belerend en weinig origineel, maar de vrouwen van Cie Barbarie kiezen voor een meer fragmentarische aanpak. En zoals het de Barbarie humor past, zit het ook vol absurditeiten die nergens toe leiden.

‘The end is dear’ toont de kleine kantjes van de mens in een centrale scène die deels wordt herhaald en ontleed. De manier waarop de vrouwen expressief en grotesk als gepassioneerde kinderen letters spellen op een centraal groen kruisvormig podium werkt op de lachspieren. De vrouwen staan er wat klunzig bij: gekromde schouders, naar voren gebogen hoofd. Hilarisch karikaturaal en tegelijkertijd ongelofelijk herkenbaar. Geen enkele van hen wordt gespaard. Frustraties mogen ongestoord worden uitgewerkt op de ander. Stiekem zou je er even deel van willen uitmaken, om je kleine kantjes te kunnen botvieren en dan weer mooi weg te stoppen.

© Eline Van de Voorde